

Asia C-376/23**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä****Jättämispäivä:**

15.6.2023

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Augstākā tiesa (Senāts) (ylin tuomioistuin, Latvia)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

14.6.2023

Kantaja ensimmäisessä oikeusasteessa ja valittaja kassaatioasiassa:

SIA BALTIC CONTAINER TERMINAL

Vastaaja ensimmäisessä oikeusasteessa ja toinen osapuoli kassaatioasiassa:

Valsts ieņēmumu dienests (valtion verohallinto)

Pääasian oikeudenkäynnin kohde

Kanne, jossa vaaditaan kumoamaan Valsts ieņēmumu dienestsin (valtion verohallinto, jäljempänä VID) päätös, jolla kantajana olevalle rajavastuuyhtiölle BALTIC CONTAINER TERMINALille asetettiin velvoite maksaa tuontitullit ja arvonlisävero sekä vastaava viivästyskorkovelvoite.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin tiedustelee SEUT 267 artiklan perusteella 1) voidaanko erityinen ”vapaa-alueenettely” päättää delegoidun asetuksen 2015/2446 säännösten, luettuina yhdessä unionin tullikoodeksin kanssa, mukaisesti ilmoittamatta MRN-viitenumeroa, jolla yksilöidään ilmoitus, jonka nojalla tavarat asetetaan myöhempään tullimenettelyyn; 2) voiko tällaisen menettelyn haltija päättää sen yksinomaan tullivirkamiehen tavaroiden kuljetusasiakirjaan niiden tullioikeudellisesta asemasta tekemän merkinnän perusteella, tutkimatta itse tämän aseman pätevyyttä, tai, mikäli tällainen tutkimus on tehtävä, millä tavoin se on tehtävä; 3) voiko kyseisen menettelyn haltijalla olla

perusteltu luottamus, joka perustuu siihen, että tulliviranomaiset ovat vahvistaneet tavaroiden tullioikeudellisen aseman muuttumisen, vaikka kyseisessä vahvistuksessa ei ilmoiteta tämän aseman muutoksen perustetta eikä mitään tietoja, joiden avulla tämä peruste voitaisiin selvittää, ja 4) onko siinä tapauksessa, että menettelynhaltija ei ole noudattanut unionin oikeudessa vahvistetun tullimenettelyn säännöksiä eikä sillä ole edellä mainittua perusteltua luottamusta, se kuitenkin oikeusvoimaperiaatteen nojalla vapautettava tullivelasta, jos toisessa riita-asiassa, joka on käsitelty kansallisessa tuomioistuimessa samojen tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella, on todettu tuomiolla, että tullimenettelyä ei ole rikottu millään tavoin?

Ennakkoratkaisukysymykset

1. Sallitaanko delegoidun asetuksen 2015/2446 178 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdassa, luettuina yhdessä unionin tullikoodeksin 214 artiklan 1 kohdan kanssa, erityisen ”vapaa-alueenmenettelyn” päättäminen tallentamatta sähköiseen kirjanpitojärjestelmään MRN-viitenumeroa, jolla yksilöidään tulli-ilmoitus, jonka nojalla tavarat asetetaan myöhempään tullimenettelyyn?

2. Sallitaanko unionin tullikoodeksin 214 artiklan 1 kohdassa ja 215 artiklan 1 kohdassa sekä delegoidun asetuksen 2015/2446 178 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdassa se, että erityisen ”vapaa-alueenmenettelyn” haltija päättää kyseisen menettelyn yksinomaan tulliviranomaisen virkamiehen tavaroiden CMR-kuljetusasiakirjaan niiden tullioikeudellisesta asemasta tekemän kirjauksen perusteella, tutkimatta itse näiden tavaroiden tullioikeudellisen aseman pätevyyttä?

3. Mikäli toiseen ennakkoratkaisukysymykseen vastataan kieltävästi, minkä tasoinen tutkimus riittää unionin tullikoodeksin 214 artiklan 1 kohdan ja 215 artiklan 1 kohdan sekä delegoidun asetuksen 2015/2446 178 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan nojalla, jotta voidaan katsoa, että erityinen ”vapaa-alueenmenettely” on päätetty asianmukaisesti?

4. Voiko erityisen ”vapaa-alueenmenettelyn” haltijalla olla perusteltu luottamus, joka perustuu siihen, että tulliviranomaiset ovat vahvistaneet, että tavaroiden tullioikeudellinen asema oli muuttunut ”muusta kuin unionitavarasta” ”unionitavaraksi”, vaikka kyseisessä vahvistuksessa ei ilmoiteta tavaroiden aseman muutoksen perustetta eikä mitään tietoja, joiden avulla tämä peruste voitaisiin selvittää?

5. Mikäli neljänteen ennakkoratkaisukysymykseen vastataan kieltävästi, voiko perusteena vapauttamiselle tullivelasta, joka on syntynyt unionin tullikoodeksin 79 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 3 kohdan a alakohdan perusteella, kun otetaan huomioon kansallisessa lainsäädännössä ja unionin lainsäädännössä tunnustettu oikeusvoimaperiaate, olla se, että kansallisessa tuomioistuimessa käsitellyssä toisessa asiassa on todettu lainvoimaisella tuomiolla, että tulliviranomaisten

vahvistamien menettelyjen mukaisesti tullimenettelyn haltija ei ollut rikkonut ”vapaa-aluemenettelyä” millään tavoin?

Unionin oikeussäännöt, joihin vedotaan

Unionin tullikoodeksista 9.10.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 952/2013 (uudelleenlaadittu): 79 artiklan 1 kohdan a alakohta ja 3 kohdan a alakohta, 210 artiklan b alakohta, 214 artiklan 1 kohta ja 215 artiklan 1 kohta.

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 952/2013 täydentämisestä tiettyjä unionin tullikoodeksin säännöksiä koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen osalta 28.7.2015 annettu komission delegoitu asetus (EU) 2015/2446: 178 artiklan 1 kohdan b ja c alakohta ja 2 kohdan a alakohta.

Unionin tullikoodeksista annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 952/2013 tiettyjen säännösten täytäntöönpanoa koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 24.11.2015 annettu komission täytäntöönpanoasetus (EU) 2015/2447: 199 artiklan 1 kohdan b alakohta, 200 artiklan 1 ja 3 kohta ja 226 artiklan ensimmäinen kohta.

Unionin tuomioistuimen ja unionin yleisen tuomioistuimen oikeuskäytäntö

Unionin tuomioistuimen tuomio 7.4.2011, Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, EU:C:2011:224, 47 kohta).

Unionin tuomioistuimen tuomio 29.3.2011, ThyssenKrupp Nirosta v. komissio (C-352/09 P, EU:C:2011:191, 123 kohta).

Unionin yleisen tuomioistuimen tuomio 1.7.2009, ThyssenKrupp Stainless v. komissio (T-24/07, EU:T:2009:236, 140 kohta).

Unionin yleisen tuomioistuimen tuomio 8.2.2018, Sony Interactive Entertainment Europe v. EUIPO – Marpefa (Vieta) (T- 879/16, EU:T:2018:77, 31 kohta).

Kansalliset oikeussäännöt, joihin vedotaan

Hallintomenettelylaki (Administratīvā procesa likums)

153 §:n 3 momentti: Tosiseikkoja, jotka katsotaan näytetyn toteen lainvoimaiseksi tulleen tuomion perusteluissa, ei tarvitse näyttää uudelleen toteen tutkittaessa hallinnollista asiaa, johon samat osapuolet osallistuvat.

Oikeuslaitoksesta annettu laki (Likums ”Par tiesu varu”)

16 §:n 3 ja 4 momentti:

3) Laissa vahvistetun menettelyn mukaisesti tuomio sitoo tuomioistuinta, kun se tutkii muita tähän asiaan liittyviä asioita.

4) Tällaiset tuomiot ovat lainvoimaisia, ne ovat sitovia *erga omnes*, ja niitä on kunnioitettava samalla tavoin kuin lakeja.

Tullivarastoinnista, määräaikaisesta varastoinnista ja vapaa-alueista 22.8.2017 annettu ministerineuvoston asetus nro 500 (Ministru kabineta 2017.gada 22.augusta noteikumi Nr. 500, ”Muitas noliktavu, pagaidu uzglabāšanas un brīvo zonu noteikumi”: 77 §:ssä vahvistetaan, että jokaisen, jonka vapaa-alueella varastoidaan muuta kuin unionitavaraa, on pidettävä kirjanpitoa vapaa-alueella varastoidusta tavarasta; 78 §:ssä edellytetään, että kirjanpito sisältää tiedot, jotka mainitaan erityisesti delegoidun asetuksen 2015/2446 178 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdassa ja 2 kohdassa; ja 79 §:ssä edellytetään, että muuta kuin unionitavaraa koskeva kirjanpito sisältää tulliasiakirjan numeron tai tavaroiden rahtikirjan numeron, jolla ne tulivat vapaa-alueelle ja lähtivät sieltä.

Yhteenveto tosiseikoista ja menettelystä pääasiassa

- 1 Kantajana olevalla SIA BALTIC CONTAINER TERMINALilla on toimilupa lastata, purkaa ja varastoida tavaraa Riian vapaasataman vapaa-alueella, ja se on velvollinen pitämään kirjanpitoa kyseisellä alueella olevasta tavarasta.
- 2 VID tarkasti tavarat, jotka olivat kantajan vapaa-alueella, ja totesi, että kolmessa tapauksessa vuosina 2018 ja 2019 tavarat, jotka olivat vapaa-alueella, olivat poistuneet kyseiseltä alueelta ilman että niitä olisi asetettu myöhempään tullimenettelyyn ja että näin ollen erityistä ”vapaa-alueenmenettelyä” ei ollut päätetty. VID totesi, että kyseiset tavarat oli tosiasiallisesti siirretty tullivalvonnan ulkopuolelle, mistä syystä kantajalle oli syntynyt tullivelka unionin tullikoodeksin 79 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 3 kohdan a alakohdan mukaisesti.
- 3 Jotta kyseiset tavarat voivat poistua vapaa-alueelta, ne luovutettiin tavaroiden rahtikirjojen (jäljempänä CMR) perusteella, ja niissä mainittiin tavaroiden tullioikeudelliseksi asemaksi ”unionitavara” (”C”), minkä oli vahvistanut tulliviranomaisen virkamies tullin leimalla ja allekirjoituksellaan. Tämä vastasi voimassa olevaa käytäntöä, jonka mukaan VID valvoi tavaroiden tullioikeudellista asemaa ennen kuin ne poistuisivat satamasta ja mainitsi tämän kuljetusasiakirjoissa, vaikka lainsäädännössä ei säädetty tällaisesta menettelystä. Sen jälkeen kun tavarat olivat poistuneet vapaa-alueelta, tulliviranomaiset totesivat kuitenkin, että niillä ei ollut asiakirjoja, jotka olisivat perustelleet riidanalaisten tavaroiden tullioikeudellisen aseman muutosta ”muusta kuin unionitavarasta” (”N”) ”unionitavaraksi” (”C”).
- 4 Kantajalle määrättiin VID:n 19.7.2019 tekemällä päätöksellä velvollisuus suorittaa valtiolle tuontimaksut ja vastaavat viivästyskorot sekä arvonlisävero vastaavine viivästyskorkoineen.

- 5 Kantaja riitautti VID:n päätöksen tuomioistuimessa.
- 6 Administratīvā apgabaltiesa (alueellinen hallintotuomioistuin) hylkäsi valituksen.
- 7 Kyseinen tuomioistuin totesi, että unionin tullikoodeksin 210 artiklan b alakohdan nojalla ”vapaa-alue” on erityinen tullimenettely ja että näin ollen unionin tullikoodeksin 215 artiklan 1 kohdan mukaisesti kyseinen menettely päätetään, kun menettelyyn asetetut tavarat asetetaan seuraavaan tullimenettelyyn. Kyseisen tuomioistuimen mukaan tullikoodeksin 214 artiklan 1 kohdan nojalla kantajan oli pidettävä kirjanpitoa, joka sisältää tiedot, joiden perusteella tulliviranomaiset kykenevät valvomaan menettelyä, antamalla tietoja tavaroiden tullioikeudellisesta asemasta ja siitä, millä tavoin erityinen menetelmä on päätetty eli mihin myöhempään menettelyyn tavarat on asetettu.
- 8 Administratīvā apgabaltiesa katsoi, että pelkkä leima ja allekirjoitus CMR-asiakirjassa ei voinut varmistaa sellaisten tavaroiden tullioikeudellista asemaa unionitavarana, jotka oli tuotu muuna kuin unionitavarana, ja että tästä syystä asemaa oli muutettava, koska VID ei varmistanut tätä asemaa CMR-asiakirjassa, ja tavarat saivat unionitavaran aseman vasta silloin kun ne asetettiin vastaavaan tullimenettelyyn. Kyseisen tuomioistuimen mielestä kantaja ei ollut toiminut riittävän huolellisesti velvoitteitaan täyttäessään, koska sen olisi pitänyt varmistua siitä, että muu kuin unionitavara oli asetettu johonkin asianmukaisista tullimenettelyistä. Sen mielestä kantaja ei olisi saanut nojautua pelkästään CMR-asiakirjaan, jossa oli tullin leima ja virkamiehen allekirjoitus, koska ei ollut mahdollista päätellä yksinomaan CMR-asiakirjasta, mihin myöhempään tullimenettelyyn kyseiset tavarat olisi asetettu, vaikka maininta ”C” oli voinut saada kantajan uskomaan, että tavarat oli asetettu tullioikeudelliseen menettelyyn, jolla muutettiin tavaroiden asema unionitavaran asemaksi. Edellä mainitun tuomioistuimen mukaan tällaisessa tapauksessa tarvittiin ilmoitus, jossa mainittaisiin viitenumero (jäljempänä MRN-numero) tai CMR-asiakirja, jossa olisi tullin leima ja MRN-numero.
- 9 Kantaja teki [Administratīvā] apgabaltiesan tuomiosta kassaatiovalituksen Senātsiin.
- 10 Samaan aikaan Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu kolēģijassa (Riian ylioikeuden rikosasioiden jaosto) pantiin vireille menettely, jossa kantaja riitautti hallinnollisen seuraamuksen, joka sille oli määrätty samoista teoista. Krimināllietu kolēģija kumosi kantajalle määrätyn hallinnollisen seuraamuksen 5.2.2021 antamallaan tuomiolla, koska se katsoi, että tämä ei ollut rikkonut tullioikeudellisen menettelyn ehtoja ja oli toiminut tulliviranomaisten tavanomaisen käytännön mukaisesti ja että VID ei olisi voinut ilmoittaa oikeussääntöjä, joilla olisi asetettu kantajalle velvoite tutkia muita tietoja, jotka liittyivät siihen, oliko tavaroiden asema muuttunut pätevästi enemmän kuin mille tulliviranomaiset olivat antaneet vahvistuksen.

Pääasian asianosaisten keskeiset perustelut

- 11 Kantaja, joka on nyt käsiteltävässä kassaatioasiassa valittajana, katsoo, että unionin tullikoodeksin 79 artiklan 1 kohdan a alakohtaa ja 3 kohdan a alakohtaa sovellettaessa on tehty virhe. Sen mielestä sitä voitaisiin pitää tullimaksuvelvollisena, jos olisi ollut olemassa jokin erityinen tullilainsäädännössä vahvistettu velvoite, jota se ei olisi täyttänyt, mutta [Administratīvā] apgabaltiesa ei maininnut mitään tällaista velvoitetta. Ei ole myöskään osoitettu, että kantaja olisi ollut tahallisesti osallisena tavaroiden poistuessa lainvastaisesti vapaa-alueelta tai että se olisi tiennyt tai voinut tietää, että tavarat olivat poistumassa lainvastaisesti vapaa-alueelta. Kantaja vetoaa delegoidun asetuksen 2015/2446 178 artiklan 1 kohdan c alakohtaan ja toteaa, että tämän säännöksen nojalla sillä oli velvollisuus kirjata unionin tullikoodeksin 214 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun kirjanpitoon tiedot, joista voidaan yksiselitteisesti yksilöidä muut tulliasiakirjat kuin tulli-ilmoitukset sekä mahdolliset muut tavaroiden erityismenettelyyn asettamisen tai vastaavan menettelyn päättämisen kannalta merkittävät asiakirjat. Se väittää pitäneensä vaadittua kirjanpitoa VID:n antaman luvan mukaisesti ja luovuttaneensa tavarat rahdinkuljettajalle esitettyjen CMR-asiakirjojen perusteella, ja ne voivat VID:n tavanomaisen käytännön mukaisesti koskea tullin virkamiehen ilmoittamaa tavaroiden asemaa eli unionitavararan asemaa, tullivirkamiehen allekirjoitusta ja tullin leimaa. Näin ollen se saattoi mielestään perustellusti katsoa, että tavaroiden tullimenettely oli päätetty, ja luovuttaa ne vapaaseen liikkeeseen, mikä päättää myös erityisen tavaroiden vapaa-aluemenettelyn, ja että se oli täyttänyt kaikki lainsäädännöstä johtuvat velvoitteet. Se väittää lisäksi, että tulliviranomaisen hyväksymässä tämänhetkisessä menettelyssä määrätään, että tulliviranomaisen virkamiehen tehtävänä on muuttaa tavaroiden tullioikeudellista asemaa liittymällä kantajan sähköiseen kirjanpitojärjestelmään eli vahvistaa tavaroiden tullioikeudellisen aseman muutos ja että kantaja päättää erityisen ”vapaa-aluemenettelyn” näihin tietoihin luottaen.
- 12 VID katsoo, että kantaja ei päättänyt erityistä ”vapaa-aluemenettelyä” asianmukaisesti, koska se ei päästäessään tavarat poistumaan vapaa-alueelta varmistunut siitä, että ne olisi asetettu myöhempään tullioikeudelliseen menettelyyn. Se väittää, että kantaja oli delegoidun asetuksen 2015/2446 178 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla velvollinen merkitsemään unionin tullikoodeksin 214 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun kirjanpitoon MRN tai, jos sitä ei ole, muu numero tai koodi, josta tavaroiden erityismenettelyyn asettamisessa käytetyt tulli-ilmoitukset voidaan yksilöidä, ja, jos menettely on päätetty koodeksin 215 artiklan 1 kohdan mukaisesti, tiedot menettelyn päättämistavasta. VID:n mukaan tavaroiden tullioikeudellista asemaa ei voitu varmistaa tulliviranomaisen CMR-ilmoitukseen tekemällä merkinnällä. Tämän vuoksi se väittää, että kantajalla oli velvollisuus merkitä kirjanpitojärjestelmänsä MRN, mikä olisi antanut mahdollisuuden yksilöidä tulli-ilmoitus, johon tavaroiden tullioikeudellisen aseman muuttuminen ”muusta kuin unionitavarasta” ”unionitavaraksi” perustui, ja sen olisi pitänyt varmistua siitä, että asemassa oli tosiasiallisesti tapahtunut tällainen muutos.

Yhteenveto ennakkoratkaisupyynnön perusteista

- 13 Senätsin on nyt käsiteltävässä asiassa päätettävä, onko kantaja vastuussa tullivelasta, joka on syntynyt sen seurauksena, että se ei ole täyttänyt velvoitteita, joita sillä oli unionin tullikoodeksin 79 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 3 kohdan a alakohdan nojalla. Tämän kysymyksen ratkaisemiseksi on välttämätöntä ratkaista, mitä olivat lainsäädäntöön perustuvat velvoitteet, joita kantaja ei ollut täyttänyt vapaa-alueen luvanhaltijana päättäessään erityisen vapaa-alueita koskeneen tullimenettelyn.
- 14 Senäts ei ole varma siitä, olisiko kantaja saanut määrittää tavaroiden tullimenettelyn ja tullioikeudellisen aseman, eikä siitä, olisiko tällainen tutkimus ollut tehokas, koska kantajan olisi pitänyt tehdä tällainen tutkimus laajamittaisesti, sillä ei ollut pääsyä tullitietojen sähköiseen käsittelyjärjestelmään eikä se olisi mitenkään kyennyt tutkimaan esimerkiksi T2L-asiakirjan – asiakirjan, jonka tulliviranomaiset ovat itse tutkineet – oikeellisuutta.
- 15 Ajankohtana, jona pääasian kohteena olevat tosiseikat tapahtuivat, VID:n tavanomaisena käytäntönä oli, että tulliviranomaisten virkamiehet tutkivat tullioikeudellisen aseman ennen kuin tavarat poistuivat satamasta ja tekivät lähteisiin asiakirjoihin (yleensä CMR-asiakirjoihin) vastaavat merkinnät (tavarantoimittajan tullioikeudellinen asema, tullivalvontapaikan leima ja tullin virkamiehen allekirjoitus). Samoin tämänhetkisen menettelyn mukaan tullin virkamies itse puoltaa tavaroiden tullioikeudellisen aseman muutosta ja kantaja, joka luottaa tämän antamiin tietoihin, päättää erityisen ”vapaa-alueen menettelyn”.
- 16 Senäts on näin ollen epävarma siitä, onko se, että VID vaatii, että kantajan kirjanpitojärjestelmässä ilmoitetaan tulliviranomaisille MRN osoittamaan tavaroiden tullioikeudellisen aseman muutos, perusteltua ja lainsäädännön mukaista. Se haluaa selvittää, voidaanko erityinen ”vapaa-alueen menettely” päättää merkitsemättä MRN-viitenumeroa kirjanpitojärjestelmään ja voiko menettelynhaltija päättää sen tulliviranomaisen virkamiehen tavaroiden kuljetusasiakirjaan (CMR-asiakirja) tekemän tavaroiden tullioikeudelliseen asemaan liittyvän merkinnän perusteella tutkimatta itse, onko tullioikeudellista asemaa sovellettu tavaroihin pätevästi. Mikäli tähän vastataan kieltävästi, Senäts haluaa tietää, mikä on sen tutkimuksen laajuus, joka kantajan olisi pitänyt tehdä.
- 17 Mikäli todettaisiin, että kantaja ei ollut täyttänyt tullimenettelyn alaan kuuluvia velvoitteitaan, Senäts haluaa selvittää, oliko kantajalla voinut olla tulliviranomaisten voimassa olevan käytännön perusteella perusteltu luottamus siihen, että tavaroiden tullioikeudellista asemaa oli muutettu. Senäts on epävarma unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, jonka mukaan luottamuksensuojan periaatteeseen ei voida vedota unionin oikeuden säädökseen sisältyvää täsmällistä säännöstä vastaan eikä unionin oikeuden soveltamisesta huolehtivan kansallisen viranomaisen toiminta, joka on ristiriidassa tällaisen säännöksen kanssa, voi perustaa taloudellisessa toimijassa perusteltua luottamusta siihen, että tämän

eduksi voitaisiin soveltaa unionin oikeuden vastaista kohtelua (tuomio 7.4.2011, Sony Supply Chain Solutions (Europe), C- 153/10, EU:C:2011:224, 47 kohta).

- 18 Senāts tiedusteleo lopuksi, onko siinā tapauksessa, ettā todetaan, ettā kantaja on kuitenkin rikkonut tullimenettelyā ja ettā sillā ei voinut olla perusteltua luottamusta nyt kāsitelvān tapauksen kohteena olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa kansallisen tuomioistuimen antamassa toisessa tuomiossa on todettu samojen osapuolten osalta sekā samojen tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella, ettā kantaja ei ollut rikkonut tullimenettelyā, annettava etusija oikeusvoimaperiaatteelle ja siten vapautettava kantaja tullivelasta, vai onko unionin taloudellisen edun mukaisesti vahvistettu tullivelan maksamista koskeva velvoite asetettava etusijalle.

TYÖASIAKIRJA